

Jász Attila

Egy kísérleti nap. Hermész&Co

(Dresch Miskának)

Egy nap, tudom, hiába menekülök tovább.
Épp felszállnék a vonatra, de lehet,
hogy még odáig se jutok, utolér a halál.
Nem halkan surrogva, ahogy zen szerzetes
nyílvesszője halad vakon a céltábla közepe felé.
És nem is az apokalipszis békés traktorosaiként,
nehéz és sűrű zajban, csatakos ágyban,
és gyűrött párnák közt sem.

A kvartett lassan lépdél a harmatos fűben.
A ráhangolódás percei ezek, ezt onnan sejtem
majd meg, ha egyáltalán, a pályaudvaron
szandáljuktól kilógó nagylábujjuk
nedves lesz még.

Leülnek a resti műanyag székeire, csapolt
sört rendelnek és játszani kezdenek. Valami
népzenén alapuló improvizatív darabot, ahogy
mindig ilyenkor.

És a zene által magam is keresztbe
rakott lábbal a székhez szegezve, lemaradok
a vonatról. S mivel apám és anyám gyereke
vagyok, a darab vége felé, a szaxofonszólo után,
fekszem csak ott, meg
halok.